

Úvod

„Pravdu můžeme poznat, ale ani pokud ji známe, nemůžeme ji nezpochybnitelně prokázat. Přesvědčení, že pravda se nemůže lišit od našeho názoru, je nejsilnější možnou vírou a nazývá se zaslepeností.“

Slovo soudu je slovem lidí, neříká pravdu, říká názor; názor přinášející velké důsledky. Právě proto musí být soudcem člověk moudrý. Soudce si nesmí dělat předsudky; musí vyslechnout každého, kdo o věci může něco vědět a vždy si klást otázku - *Co když mluví pravdu?* - byť by to byl někdo naprosto nedůvěryhodný - a zároveň se tázat - *Co když lže?* - nad tvrzením člověka, jehož slovo, stát na jiném místě, by si netroufl zpochybňovat. Být soudcem nesmí znamenat *být bohem*, ale *mít zodpovědnost*; soudce nesmí rozhodovat unáhleně, neboť každou objevenou a nenapravitelnou chybu mu skutečný Bůh vrátí přes jeho svědomí. Ne, všichni soudci nemají svědomí; ale pro jeho absentéry má Bůh ještě mnohem krutější trest, nazývaný očistcem. Špatný soudce je nebezpečný - ohrožuje spravedlnost. A spravedlnost je přece odrazem pravdy. A pravda je tím nejsvětějším, co kdy existovalo, existuje a existovat bude.